

Arrest

nr. 113 932 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beide verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 14 november 2013 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en de inreisverboden (bijlagen 13sexies) die diezelfde dag aan verzoekers ter kennis werden gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2013 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 oktober 2007 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 8 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 24 april 2008 (RvV 24 april 2008, nr. 10 416).

1.3. Verzoekers dienden op 25 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 april 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en asielbeleid.

1.4. Verzoekers dienden op 10 april 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 juni 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid.

1.5. Op 14 mei 2008 werden aan verzoekers bevelen betekend om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekers dienden op 17 juli 2008 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Verzoekers werden op 2 september 2009 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven wegens winkeldiefstal.

1.8. De in punt 1.6 vermelde aanvraag werd op 10 december 2008 onontvankelijk verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 juli 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens werden ten aanzien van verzoekers bevelen getroffen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers tegen deze beslissingen aanhangig maakten bij de Raad, werd verworpen in het arrest van 19 december 2011 (RvV 19 december 2011, nr. 72 086).

1.10. Verzoekers dienden op 25 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 6 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoekers bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen is thans hangend voor de Raad (rolnr.: RvV 129 916).

1.12. Op 12 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: Berisha

voornaam: Shkelzen

geboortedatum: 09.05.1973

geboorteplaats: Gjurgjevik i Madh

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het

Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

+ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

+ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27

+ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

+ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

+ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal waarvoor hij is veroordeeld op 02/09/2009.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21/05/2008, 14/09/2011 en 13/05/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggedleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 08.10.2007 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.04.2008. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 14.05.2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 25.02.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.04.2008. Deze beslissing is op 09.04.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 10.04.2008 een 2e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.06.2008. Deze beslissing is op 13.06.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 17.07.2008 een 3e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20.07.2011. Deze beslissing is op 14.09.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 02.09.2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenisstraf voor de Correctionele Rechtbank te Leuven wegens diefstal. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft tevens op 25.10.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.05.2013. Deze beslissing is op 13.05.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst

Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Rivière, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Leuven en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Tielt de betrokkene, Berisha. Shkelzen. op te sluiten in de Fitt-woning te Tielt

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten: naam: Berisha, voornaam: Deshire geboortedatum: 09.02.1976 geboorteplaats: Gremnik nationaliteit: Servië

+ 3 kinderen : Berisha Vlera (29/05/2001), Berisha Vlerson (28/06/2004) en Berisha Dea (07/09/2009)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- + 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- + 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27 :

+ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

+ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

+ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal waarvoor zij is veroordeeld op 02/09/2009.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 21/05/2008, 14/09/2011 en 13/05/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden : Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 08.10.2007 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVVop 24.04.2008. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 14.05.2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 25.02.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.04.2008. Deze beslissing is op 09.04.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 10.04.2008 een 2e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.06.2008. Deze beslissing is op 13.06.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 17.07.2008 een 3e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20.07.2011. Deze beslissing is op 14.09.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 02.09.2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenisstraf voor de Correctionele Rechtbank te Leuven wegens diefstal. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft tevens op 25.10.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.05.2013. Deze beslissing is op 13.05.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Rivière, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Leuven en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Tielt de betrokkene, Berisha. Deshira, op te sluiten in de Fitt-woning te Tielt.”

1.13. Op 12 november 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens inreisverboden ten aanzien van verzoekers (bijlagen 13sexies).

Dit vormen de derde en de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: Berisha

voornaam: Shkelzen

geboortedatum: 09.05.1973

geboorteplaats: Gjurgjevik i Madh

nationaliteit: Servië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende

+ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

+ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21/05/2008, 14/09/2011 en 13/05/2013.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten: naam: Berisha voornaam: Deshire geboortedatum: 09.02.1976 geboorteplaats: Gremnik nationaliteit: Servië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

+ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

+ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 21/05/2008, 14/09/2011 en 13/05/2013.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De eerste en de tweede bestreden beslissing houden een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoekers zich met hun vordering zouden richten tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. In hun verzoekschrift beperken verzoekers zich tot de stelling dat het uiterst dringend karakter van de vordering niet betwist kan worden gezien zij van hun vrijheid zijn beroofd met het oog op hun verwijdering.

3.2.3. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.4. De summiere uiteenzetting van verzoekers volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering de inreisverboden (bijlagen 13sexies), thans de derde en de vierde bestreden beslissing tot voorwerp heeft. Verzoekers brengen immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hun onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor de inreisverboden met onmiddellijke ingang dienen te worden geschorst, waardoor er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

3.2.5. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers op 12 november 2013 van hun vrijheid werden beroofd en werden overgebracht naar De FITT-woonunit in Tielt. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar hun land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Aangezien Uw Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

Dat vanzelfsprekend Uw Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur inzake de beoordeling maar enkel kan nazien of het oordeel niet tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

Zie RvS 20 september 1999, nr. 82 301.

Dat één van de belangrijkste elementen die blijken uit het dossier is het zeer langdurig wettig en onafgebroken verblijf in België in het kader van lopende procedures alsook de jeugdige leeftijd van de

kinderen bij hun aankomst in België en hier ondertussen nog schoollopen, en het bestaan van een arbeidsovereenkomst onafgezien van de perfecte integratie van het gezin zodat de aanvraag gegrond lijkt.

Dat daarnaast nog als belangrijke element toch rekening dient gehouden te worden met de medische situatie van verzoekers in die zin dat zij allen worden behandeld met uitzondering van Dea, alhoewel zij eveneens een operatie zal dienen te ondergaan, zij het een routine operatie aan de oren.

Dat hiervoor een afspraak is gepland op 19 november 2013 in het Heilig Hart Ziekenhuis te Leuven

Dat het inderdaad manifest onredelijk is om belangrijke feitelijke gegevens zoals de ernst van de medische toestand van de kinderen en de ouders die hier worden opgevolgd en de totale afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in Kosovo, de integratie in onze samenleving sedert 8 oktober 2007 waarvan VIER JAAR LEGAAL, de banden met de in België verblijvende zus die over een Belgische nationaliteit beschikt, het schoollopende van de drie kinderen alhier hen hier geboren in Dea op 7 september 2009 te Leuven.

Dat daarenover de kinderen mee worden opgepakt omdat de ouders éénmalig ingevolge zeer zware armoede uitzonderlijk in een gebruiksdiefstal waaronder sokken, e.d. hebben gepleegd op 1 december 2008 waarvoor zij werden veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven op 2 september 2009 (stuk 9).

Dat verzoekers zelfs verwijzen naar een uitspraak waarbij de beslissing tot verwijdering met inreisverbod werd geschorst door Uw Raad eveneens genomen in het kader van een UDN van 1 oktober 2012 alwaar ook de verzoekende partij werd veroordeeld tot een correctionele straf door de Rechtbank te Antwerpen van één jaar wegens schijnhuwelijk en opzettelijke slagen en verwondingen, Wel vrijspraak maar enkel voor het schijnhuwelijk door het Hof van Beroep.

Zie stuk 12 ; arrest 1 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nr. 88 726.

Dat verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2012 (stuk 10) waaruit blijkt dat ook daar inderdaad werd nagelaten een fair balance toets te maken nu onbetwistbaar deze feiten (onvoldoende zwaarwichtig, lange tijd geleden en éénmalig) niet in evenredigheid zijn met de gevolgen die thans door de verwerende partij worden beoogd.

Dat inzake het gaat over overlevingsdiefstallen terwijl in het arrest van 26 oktober 2012 het duidelijk gaat over ernstige feiten (drugshandel en meerdere gevangenisstraffen waaronder één van twee jaar en half).

Dat artikel 74/14 §3,3" van de Vreemdelingenwet weliswaar gewag maakt van het gegeven dat een onderdaan geen gevaar mag uitmaken voor de openbare orde of nationale veiligheid doch naar analogie ivm de toekenning van de Belgische nationaliteit alwaar feiten van minder ernstige aard die lange tijd geleefd zijn door de vingers worden gekeken,

Dat trouwens volgens de parlementaire voorbereidingen enkel gewichtige feiten inzake toekenning Belgische nationaliteit mogen aangenomen worden.

Zie Pari. St. Senaat, 1990 -1991,1306-2,4

Dat de rechtspraak hier duidelijk is aangaande gewichtige feiten

Zie Hof van Beroep Brussel 5 maart 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingen Recht 2002 - 2003 blz. 150

Dat immers artikel 8 alinea 2 van het EVRM en artikel 43, alinéa,2° van de

Vreemdelingenwet wordt geschonden (belgische zus van tweede verzoekster verblijf in België met Belgische pas).

Dat hierdoor onbetwistbaar de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden gezien het de rechtszekerheid ten goede komt indien de rechtsonderhorige aan de hand van een voor hem te begrijpen en redelijke motivering duidelijk wordt waarom hij wordt afgewezen van diens aanvraag en waarom het uitwijzingsbeleid van hoger belang is in verhouding tot de feiten die ooit werden gepleegd, ruime tijd terug in omstandigheden van volstrekte armoede.

Aangezien verzoekers in hun aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 bis van de VW duidelijk twee elementen van ontvankelijkheid hadden aangehaald (er zijn er zelfs meer - zie hierboven) en ook uitvoerig gemotiveerd:

kinderen en de aangehaalde rechtspraak dat hiervoor geen bewijs dient van

1) De aanvraag regularisatie is ontvankelijk in België gezien de 3 schoolgaande kinderen en de aangehaalde rechtspraak dat hiervoor geen bewijs dient geleverd te worden dat het gaat over onderwijs dat in het land van herkomst niet kan verstrekt worden.

Aangezien Berisha Viera en Berisha Vlerson als regelmatige leerlingen zijn ingeschreven aan de Sancta-Maria school te Leuven.

Dat Viera momenteel in het zesde leerjaar zit;

Dat Vlerson momenteel in het in het vierde leerjaar zit;

Dat Dea momenteel in de tweede kleuterklas zit;

Dat ook de omzendbrief van 29 april 2003 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 13 juni 2003 aangaande de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar die stelt dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel dient geschorst te worden tot het einde van het schooljaar.

Dat trouwens artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag de Staten ertoe verplicht maatregelen te treffen om regelmatige schoolbezoeken te bevorderen en het aantal kinderen dat de school verlaat te verminderen.

Dat de wijze waarop de drie kinderen op een schooldag uit hun bed werden geplukt ronduit pedagogisch onverantwoord is.

Zie tevens verklaringen van de schooldirecteur, de leerkrachten en zorgcoördinatoren dd 13 november 2013 - stuk 7), dit terwijl DVZ de medische toestand van de kinderen en het hele gezin goed kent nu zij om die redenen van 10 december 2008 tot maar liefst 14 september 2001 op grond van artikel 9ter In België mochten verblijven wegens de ernst van de ziektes !!!

Aangezien de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de plotse onderbreking in het midden van een schooljaar voor minderjarige kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en zulks zelfs een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State, 6 maart 2001, nr. 93.760, R.D.E 2001, nr. 113;

Zie Raad van State, 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, nr. 117;

Zie Raad van State, 19 mei 1999, nr. 103.410, Y.V.R. 1998;

zie Raad Van State, 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E. 1998, nr. 98;

Zie Raad van State 1 juni 2004, G/A nr. 131.962, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van Jaargang 2004, blz. 347;

Zie Raad van State 27 oktober 2004, nr. 136.791, gepubliceerd in het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van jaargang 2005, blz 164.

Aangezien, meer nog, door de Raad van State wordt aangenomen dat onderbreking in het midden van een schooljaar, zoals in casu, waarbij een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten, terwijl geïntegreerd, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

"Considérant que les requérants font valoir que leurs enfants "subiraient un préjudice difficilement réparable si, en pleine scolarité, ils devaient, par le fait d'une exécution immédiate de la décision d'éloignement du territoire, revenir en ex-Yougoslavie en y reprendre brusquement une scolarité dans un tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans lesquelles ils sont bien intégrés"

Dat dit alles trouwens in het licht van de rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter staat welke een verblijfsrecht toekent aan het ganse gezin met schoolgaande kinderen op basis van het eerste protocol van het EVRM (zie vonnis Brussel van 31/05/2006 (A.R. 06/739/C)) waarbij de Belgische staat werd veroordeeld tot het afleveren van het bewijs van de Inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Er kan Inderdaad zelfs verwezen worden naar het EVRM van 23/07/1968 en het ECRM van 09/12/1980 gekend onder het nummer 8840/80.

Dat DV2 onbetwistbaar de beginselen van behoorlijk bestuur heeft en deze van het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 9bis dat voorziet dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid als de aanvraag onmogelijk of moeilijk is in het land van herkomst m.a.w. zou een zelfde bestuur tot zulke beslissing komen indien zij kennis had van de elementen die verzoekster heeft aangebracht.

Dat op blz 7 van de memorie die door de verwerende partij werd genomen inzake het hangende beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid de zeer restrictieve interpretatie wordt weergegeven van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar niet kan ontkend worden dat de rechtspraak naar waar wordt verwezen aangaande de aanwezigheid van schoolgaand kinderen inderdaad veelal wordt

tegengesproken door de franstalige kamer o.m. In de zaak Blackori –arrest van 29 november 2006), zijnde dus een uitspraak van latere datum dan aan verwerende partij in conclusies die o.m. verwijst naar een uitspraak van 4 juli 2002.

Dat ook het gelijkheidsbeginsel en de anti-discriminatie wet wordt geschonden indien er wordt geargumenteed dat de franstalige kamer gemakkelijker aanneemt dat het moeten verder studeren na zoveel jaren in een ander land dan alwaar de kinderen de facto zijn opgegroeid zulks een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt dan de nederlandse kamer.

Dat een rechtsonderhorige hiervan niet het slachtoffer mag worden zeker niet indien deze in de voorwaarden zou bevinden om uiteindelijk toch geregulariseerd te worden.

Dat al deze elementen werden aangehaald in het kader van het ingestelde beroep tegen de onontvankelijkheidsverklaring van de ingediende aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet en met geen van deze elementen noch met het hangende beroep rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing.

2) De aanvraag regularisatie is ontvankelijk in België ingediend gezien verzoekers hebben aangetoond dat zij kennelijk en redelijk in de voorwaarden verkeren om geregulariseerd te worden.

Aangezien DVZ aan het Vlaams Minderhedencentrum heeft laten weten dat eens een rechtzoekende aan de criteria zou beantwoorden de aanvraag ook dient verklaard te worden.

Dat kan verwezen worden naar de beslissing van de RW van 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Dat zulks inderdaad volstrekt redelijk is nu toch niet kan verwacht worden dat een familie die sedert 8 oktober 2007 in België verblijft waarvan tot ruim vorig jaar wettelijk met schoolgaande kinderen wordt teruggestuurd om aldaar minstens één schooljaar te verliezen tijdens de lopende aanvraag 9.2

Dat dit onbetwistbaar schade zal toebrengen (dus geen hypothetische schade) ook rekening houdend met het feit aangaande de medische toestand waarin de kinderen verkeerden toen zij in België toekwamen, anders had de adviserende arts van DVZ de medische aanvraag niet als ontvankelijk geadviseerd hetgeen DVZ heeft gevolg in haar beslissing van 10 december 2008.

Dat ook Minister Wathélet heeft toegezegd de criteria, zoals voorzien richtlijnen van 19/07/2005, te blijven toepassen zonder te raken aan bevoegdheid anders zou het rechtszekerheidsbeginsel worden geschonden.

Dat verzoekers hieraan beantwoorden, zelfs aan de richtlijnen van De Waele, zodat de aanvraag prima facie ontvankelijk en gegrond is;

Dat zelfs al zijn deze richtlijnen van 19.07.2009 vernietigd dan nog mag het rechtszekerheidsbeginsel niet worden geschonden omwille van de gelijke behandelingen van alle rechtsonderhorigen gelet op het feit dat artikel 191 van de GW voorziet dat de rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen.

Dat de Raad van State het vertrouwensbeginsel omschreef als “..één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan”.

Dat inderdaad aan de hand van de inhoud van de motivering er geen appreciatie of onredelijkheidsbeginsels mogen geschonden zijn (inclusief gelijkheidsbeginsel).

Aangezien immers artikel 191 voorziet dat de bepalingen van de GW ook van toepassing zijn op vreemdelingen zodat het volstrekt kennelijk onredelijk is (en een schending van artikel 10 en 11 van de GW) dat verzoekers met schoolgaande kinderen (soms zelfs met nog illegaal verblijf) in België worden geregulariseerd en verzoekers niet.

3) De verwerende partij heeft volstrekt nagelaten om een belangenafweging te maken

Aangezien art. 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk is geschonden nu ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie en gezinsleven alsook zijn woning en correspondent zonder enige inmenging van welk openbaar gezag ook tenzij vanzelfsprekend er een

schending zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn van (het land ter voorkoming van strafbare feiten;

Dat zulks een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht nu door de verzoekers aangehaalde elementen niet naar behoren werden onderzocht of er een motivering in dit verband is terug te vinden in de bestreden beslissing, laat staan dat een belangenafweging werd gemaakt.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998,49

"Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Aangezien verzoekers inderdaad beschikken over een arbeidsovereenkomst, drie schoolgaande kinderen en een uitzonderlijk lang wettelijk verblijf waardoor zij vanzelfsprekend extreem geïntegreerd zijn in onze samenleving zodat een schending van artikel 8 enkel is toegestaan indien de schending in verhouding staat tot de maatregelen die de overheid wenst te nemen, n.l. inzake de uitwijzing;

Dat inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg reeds werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 – 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Pub., Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 §21

Hof Mensenrechten, arrest Marckx/ België van 13/06/79, Publ. Cour. Eurp. D.H. Serie A, vol. 31

Aangezien deze schendingen immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.3.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.3.5. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.6. Enerzijds beroepen verzoekers zich op een gezinsleven met de zus van tweede verzoekster, die de Belgische nationaliteit heeft (Verzoekschrift, bijlagen 13 en 14) merkt de Raad op dat zij geenszins in concreto aantonen dat er sprake is van samenwonen of afhankelijkheid van deze zus. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor hen om vanuit Kosovo contacten te onderhouden met hun (schoon-)zus. Hoewel de raadvrouw van verzoekers ter terechtzitting beweert dat de zus van tweede verzoekster 'als een moederkloek' zorgt voor verzoekers, wordt dit geenszins aangetoond door de stukken in bijlagen bij het verzoekschrift. Zoals de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, wordt de gezinsband tussen meerderjarige broers en zussen niet verondersteld en dient het bestaan van bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven. Aangezien niet wordt aangetoond dat er met de zus een voldoende nauwe feitelijke band bestaat, is niet bewezen dat deze verwantschap valt onder het door artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven (RVS 5 november 2001, nr. 100 523).

3.3.3.7. Anderzijds voeren verzoekers aan dat er sprake is van een schending van hun privéleven doordat er bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd na hun langdurig wettig verblijf op het grondgebied, hun graad van integratie, de scholarisatie van hun drie kinderen en de arbeidsovereenkomst waarover eerste verzoeker beschikt.

3.3.3.8. Uit de gegevens van het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekers gedurende iets meer dan drie jaar in het bezit waren van geldige voorlopige verblijfstitels, eerst in het kader van hun asielpprocedure en vervolgens in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat er omwille van deze verblijfsduur wellicht sprake is van een zekere graad van maatschappelijke integratie die zou kunnen worden gekwalificeerd als privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.9. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

3.3.3.10. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.3.11. Voorts moet benadrukt worden dat het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnert heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van

een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.3.12. Zelfs indien het bestaan van een privé-leven op Belgisch grondgebied zou worden aangenomen, dient alleszins te worden gesteld dat het in casu een eerste toelating betreft, aangezien de bestreden beslissingen geen weigering inhouden van een voortgezet verblijf. De vraag rijst dus of er voor de Belgische staat ten aanzien van verzoekers een positieve verplichting bestaat om hun privé-leven, dat voortvloeit uit hun jarenlange (voor de helft legale) verblijf in België te handhaven en te ontwikkelen. De Raad merkt op dat verzoekers zijn het in hun middel blijkbaar oneens zijn met de weigeringsbeslissing die werd genomen naar aanleiding van hun derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar zij betwisten niet dat zij reeds meer dan 2 jaar niet langer over geldige verblijfsdocumenten beschikken, dat zij intussen reeds meerdere bevelen hebben gekregen om het grondgebied te verlaten en dat zij openbare orde-problemen hebben gekend. De Raad besluit dat de eerder verstrekte bevelen om het grondgebied te verlaten en het feit dat zij reeds sinds meer dan 2 jaar niet langer over een geldige verblijfstitel beschikken, niet opweegt tegen het privé-leven dat verzoekers ondertussen in België hebben opgebouwd en dat als een normaal gevolg dient te worden beschouwd van hun langdurige verblijf alhier. Er is in casu geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische overheid.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Prima facie wordt te dezen door verzoekers geen verdedigbare grief aangevoerd die gestoeld is op een bepaling van het EVRM in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoekers, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekers in hun enig middel aangevoerde schendingen te bespreken.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voeren verzoekers in hun verzoekschrift het volgende aan:

“De langdurige verwijdering van de zus van tweede verzoekster daar een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd en er geen familie meer is in het land van herkomst (zie bewijs van afstamming stuk 13 en 14).

Het volstrekt ontbreken van behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid van medicatie voor verzoekers terwijl de gehele familie met uitzondering van Dea in behandeling is in België (stuk 8 en 15). Het ontbreken van een schooljaar voor kinderen waarvan één van hen in België is geboren en de oudste reeds in het zesde leerjaar zit sedert haar aankomst in België op 8 oktober 2007 !

Zie Raad van State 29 november 2006 nr 165 152 (Blackiori)(stuk 11)

Het niet kunnen uitvoeren van de arbeidsovereenkomst die werd onderschreven op 4 juli 2013 (stuk 16), Zie Raad van State 28 juni 2002 nr. 108 561. TBR 2003 nr. 4.”

3.4.2.2. De Raad merkt op dat, wat de inreisverboden (bijlagen 13sexies) betreft, hierboven reeds werd gesteld dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen voor zover ze hierop betrekking heeft (zie punt 3.2.4). Het nadeel dat verzoekers koppelen aan de verwijdering van de Belgische zus van tweede verzoekster gedurende een periode van 3 jaar omwille van het inreisverbod, kan bijgevolg, in de huidige stand van het geding, onmogelijk aanleiding geven tot een schorsing van de tenuitvoerlegging. Bovendien kan dit allerminst als een evident nadeel worden beschouwd aangezien naar aanleiding van de bespreking van het middel van verzoekers werd vastgesteld dat het gezinsleven met de Belgische zus onvoldoende aannemelijk werd gemaakt.

3.4.2.3. Verzoekers roepen vervolgens een nadeel in dat gestoeld is op het ontbreken van behandelingsmogelijkheden in hun land van herkomst en de gebrekkige toegankelijkheid van de medicatie voor hun medische problemen. Verzoekers verwijzen hierbij naar de bijlagen bij hun verzoekschrift. Er dient echter te worden gewezen op het feit dat bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.3 + punt 1.5) een onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen waarbij rekening werd gehouden met recentere landeninformatie dan diegene die thans door verzoekers in de bijlage (Verzoekschrift, bijlage 8) bij hun verzoekschrift wordt aangehaald (zie RvV 19 december 2011, nr. 72 086, p. 13-15). Verzoekers tonen met hun verwijzingen naar gedateerde rapporten niet aan dat de vereiste zorgen voor hen niet toegankelijk zijn, zodat het ingeroepen nadeel niet bewezen kan worden geacht. Ook door een recent medisch getuigschrift toe te voegen (Verzoekschrift, bijlage 15), waarin sprake is van een vitamine D-deficiëntie en een oogprobleem, slagen verzoekers er niet in een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk te maken.

3.4.2.4. Met betrekking tot het verlies van een schooljaar van de kinderen waarvan er één reeds in het zesde leerjaar zit, merkt de Raad op dat het onderbreken van het schoolgaan van de kinderen het gevolg van het precair verblijf van verzoekers op het grondgebied en niet van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Verzoekers dienden er zich van bewust te zijn dat hun verblijf reeds meer dan 2 jaar onregelmatig was geworden. Zij kunnen zich niet beroepen op een onwettige situatie om het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel aan te tonen (RvS 21 oktober 2004, nr. 136 533).

3.4.2.5. Het nadeel dat verzoekers koppelen aan het niet kunnen uitvoeren van de arbeidsovereenkomst van tweede verzoekster die op 4 juli 2013 werd onderschreven, is geen nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aangezien verzoekers niet aantonen dat zij over een arbeidskaart beschikken die hen de mogelijkheid geeft om in België arbeid te verrichten.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

F. TAMBORIJN